

CPEC: New economic & geopolitical realities

Mr Kamalang

CHINA-Pakistan Economic Corridor (CPEC) has once again become "hot" topic in the global media because of numerous interesting socio-economic, geopolitical and geostrategic rapidly changing scenarios. The ongoing withdrawal of the US from Afghanistan and exceptional military "mileage" of Taliban has raised serious security concerns among all stakeholders, especially Pakistan, China, Russia, Turkey, Uzbekistan and Iran.

In this regard, Prime Minister Imran Khan warned Taliban not to "capture" Kabul by force otherwise Pakistan's borders will be immediately "closed". According to the latest reports of US Intelligence (June 2021) Taliban has already captured 85pc area of Afghanistan and will take Kabul within next few months. Even Taliban controlled Tajikistan and Uzbekistan borders due to which supporters of peace process and reconciliation are afraid of this strategic "repeat" of history.

Diplomatic channels have confirmed that clear message has been given to Taliban to come out of their marital "hang-over" of the past and sit on the negotiation table for a befitting power sharing formula to be good for all the "ethnic" groups and "factions" of Afghanistan. Dreams of greater socio-economic prosperity, regional connectivity and food & energy cooperation are now "revolving" around the orbit of "strategic patience".

Economic vested interests of China in Afghanistan are huge which have strategic orientation too. Expectedly, Modi, another US ally, has now been given new task of "connect with Taliban to seek some strategic time-out and assurance to safeguard its own interests." On the other hand, in its 13th presidential election Iran has now elected its new president Ebrahim Raisi who has spelled out his strategic priorities indicating revival of regionalism and greater connectivity.

Thus policy makers in Islamabad and Beijing should sit together to chalk-out a joint strategy to avoid expected imposition of the US sanctions

for the further bilateral and trilateral cooperation under the flagship of the BRI and CPEC in the days to come.

The US-inspired "Build Back Better World" (B3W) project has been announced by President Joe Biden and G-7 leaders to address "strategic competition with China and commit to concrete actions to help meet the tremendous infrastructure need in low and middle-income countries". B3W will collectively catalyze hundreds of billions of dollars of infrastructure investment for low and middle-income

infrastructure at reasonable cost. It is financially self-sufficient to launch mega projects like BRI the project of the century, Silk Road and even the CPEC flagship project of the BRI.

But in case of financial constraints and weak economic limitations of the EU will not allow them to absorb B3W. Moreover, the G7 is exclusive instead of inclusive, unrepresentative of the world's largest economies like that of China and other emerging countries, and a Caucasian, Catholic club of traditional elites who once dominated the

initiated because of numerous complex and complicated reasons. Thus B3W may also meet such kind of disaster. The G-7 represents the Global North where as China the Global South. 21st century belongs to Asia and, of course, China.

The visionary leadership of President Xi strives hard to achieve an equal and equitable world without any discrimination. Its ongoing vaccine diplomacy has become icon of hope, survival and recovery. Its economic recovery despite COVID-19 has prompted signs of regional

alternative project i.e. B3W. It seems to another Marshall Plan of the West to impose certain inhuman conditions, economic bargaining and political compulsions on the developing and under developing countries around the globe.

World chess board is inching towards "Global South" due to which it seems that Global North would be losing. The Western economic protectionism could not achieve anything but greater ratios of poverty, lay-offs, declining of economies and lowering of manufacturing capacities.

Their constant apartheid policies through ages and shameful colonial past should be self-defeating. The announcement of B3W has opened a wider window of opportunity for Pakistan to seek more investment, transfer of technology facilities, Artificial Intelligence apparatus, green energies, green revolution and, above, all further consolidation of political consultation between Pakistan and China. It is the need of the hour to expedite CPEC Phase-II immediately in the country through seeking and securing greater economic and financial concessions.

I really appreciate the BRI development concept in which so far 140 countries and 32 international organizations have been engaged which highlights the great significance attached to it. With plentiful substantial achievements having been made since it was proposed in 2013, the initiative has provided the world with many global public products that manifest practical progress toward the realization of the United Nations' Sustainable Development Goals.

Most recently the State Councillor and Foreign Minister Wang Yi presided over the High level video conference on Belt and Road International Cooperation in the Asia-Pacific during which he appreciated CPEC contribution towards socio-economic prosperity of Pakistan. Thus CPEC is the guarantor of Pakistan's economic development which needs to be further consolidated after the most recently announced BRI Health Partnership.

countries in the coming years.

According to G-7 funding will emphasize the environment and climate, labour safeguards, transparency and anti-corruption. China in 1979 had an economy that was smaller than Italy's, but after opening to foreign investment and introducing market reforms, it has become the world's second-largest economy and is a global leader in a range of new technologies.

Being a prominent regional expert on China, CPEC and BRI, I fairly evaluate that a pledge toward creating a strategic framework of Build Back Better World (B3W) seems to be just a vague promise. Chinese investment is famous for high-quality

world with the military and economic might.

However, rise to white man supremacy has once again provoked the West to wage another trade war against rising China. Interesting the G-7 also appears to be a cohort of countries that do not want to accept changing realities of a new upcoming world order: where economic power and innovation is steadily shifting from the West to the East, and the status-quo elites want to cling on to their status of five decades ago, at all costs. It seems that they are still making castles in the air.

Western Clean Green Initiative (WCGI) was floated as an alternative to the Belt and Road Initiative but could not be

as well as global recovery. Its positive, productive and participatory universalism has given new concept of global governance.

Its financial banks, institutions and organizations like SCO are disseminating signs of hope and better future world. Furthermore, Chinese spirits are promoting interconnectivity, socio-economic prosperity, regional integration, food and energy security, peace and stability in the region and beyond. It never attacked any country on the self-inserted and defined presumption of truth.

The Western media are highlighting the unlimited blessings of newly coined and floated so-called tool of

भारतले कब्जा गरेको जुनागढ पाकिस्तानको कानूनी हिस्सा हो

जिनासंग सम्झौता गरेर 'इन्स्ट्रुमेन्ट अफ एक्सेसन' मा हस्ताक्षर गरेका थिए भन्ने कुरा इतिहासले प्रमाणित गरेको छ।

जुनागढ १५ सेप्टेम्बर १९४७ मा पाकिस्तानमा सम्भिलित हुन्ने पहिलो रियासत बनेको थियो। जुनागढ, जुनागढ, कानूनी रूपमा पाकिस्तानको अमिन आग हो किनभने त्यहाँ जुनागढका नवाब र कायदे-ए-आजमले विधिवत रूपमा हस्ताक्षर गरेको 'विलयको साधन' छ। मोहम्मद अली जिन्ना।

संधिको परिणति भएपछि जुनागढका नवाबले तत्कालीन पाकिस्तानको राजधानी कराँचीमा विलय सम्बन्धी प्रक्रियागत विवरणहरू छलफल गर्न गएको बोला भारतले त्यसलाई हस्तक्षेपको मौकाको रूपमा लिएर आफ्नो सेनालाई अघि बढाएर

९ गते जुनागढ कब्जा गर्यो । नोभेम्बर, ज्ञानपूर्ण।

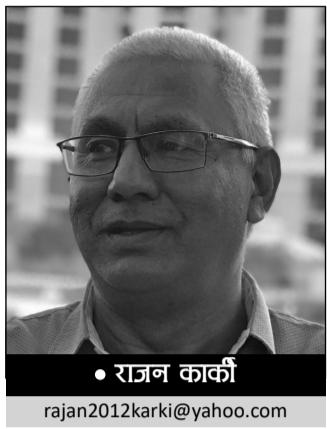
तथ्य यो हो कि भारतले अन्तर्राष्ट्रिय कानून र विभाजन योजनाको उल्लङ्घन गर्दै कश्मीर र जुनागढ दुवैलाई अवैध रूपमा कब्जा गरिरहेको छ।

जुनागढ एउटा अन्तर्राष्ट्रिय मुद्दा हो किनभने यो मुद्दा तत्कालीन पाकिस्तानका विदेशमन्त्रीले सन १९४८ मा संयुक्त राष्ट्र संघमा उठाएका थिए।

जुनागढको मुद्दालाई पाकिस्तानले आफ्नो नयाँ राजनीतिक नक्सामा समावेश गरेकोले प्रतिवेद्ध छ।

कश्मीर र जुनागढ दुवैको भाग्य समान छ किनकि यी राज्यका जनतालाई मात्र आफ्नो राजनीतिक भविष्यको निर्णय गर्ने अधिकार छ, रिपोर्टमा भनिएको छ।

न निष्ठा, न नीति, निर्वाचन र राजनीति

• राजन कार्की

rajan2012karki@yahoo.com

न नेता नेता बन्छ, राजनेता बन्छ । आगोमा जति पोले पनि के गर्ने ? पितल सुन बन्दैन, न गहना बन्छ । फलाम त तातेपछि हतियार बन्छ, निष्ठाहीन नेता कहिले पनि कर्तव्यचूट भएपछि स्वार्थको, विदेशको हतियारमाट बनिरहेका छन् । आमनिर्वाचन हुन गइरहेको छ, कसैले राष्ट्रिय मुद्दा उठाएन । न भोलिको नेपाल यसरी निर्माण गाउँ भनेर घोषणापत्रमै लेखे । सबै सपना बाँधिरहेका छन् । यही कारण हो, सुनजस्तो लोकतात्रिक व्यवस्था छ, व्यवस्थापन गर्ने क्षमता कुनै नेतामा छैन । सबै स्वार्थका बदी छन्, नाताबाद र भ्रष्टाचारमा रमाउँछन् । भ्रष्टाचारीले चलाएपछि लोकतन्त्र भ्रष्टाचारमय हुनु स्वभाविक हो । कुशासनको कारण यही हो ।

नागरिकका समृद्धि राजतन्त्र तुहियो, भ्रष्टाचारमा डुबेर बहुदल र लोकतन्त्र तुहियो, विधिमा बाँधिन र चलन नसकदा कानुन व्यवस्था कुहियो । वर्तमान नेपालको तस्वीर यही लोकतात्रिक व्यवस्था हो ।

परिवर्तन समयले त्याउने हो, त्यायो । लोकतन्त्र आयो । अब त कही राष्ट्रो होल भने भन्ने आसा पलायो । १५ वर्ष भयो, लोकतन्त्र राष्ट्रो होइन, तुलनात्मक चलाइरहेछ । नेता आफु अयोग्य बने, लोकतन्त्रलाई समेत अफापसिद्ध बनाइदिए ।

नेताहरू स्वस्थ छन्, तिनका नातापाता र आउरेबारेहरूसमेत स्वस्थ र सल्ला छन् । ख्याउटे थिए, खाइख्याउंदै बनेका छन् ।

आमनागरिकको जीवन खाइयाबाबादी र चल दल भयो । परिवर्तनपछि हुनुपर्ने चार तत्त्व थिए- दूरदृष्टि, इमानदारिता, सुशासन र निष्पक्षता । एकतत्त्व पनि रहेन । लोकतन्त्र जतिसुक्रै उत्तम व्यवस्था भए पनि व्यवस्थापन हुन नसकदा लोकतन्त्र भाषणतन्त्र बन्नुपर्यो । कानुन व्यवस्था भन्ने नै कहीं बाँकी रहेन । जता हेरे पनि सेटिङ्ग, नाताबाद, कृपाबाद, अनियमिता । लोकतन्त्र दुर्गम्भपुर्य बन्नो ।

नागरिक असन्तुष्ट छन्, सन्तुष्टिलाई एकलौटी बनाएर राजनीतिक दलहरू लाखेनाच देखाइरहेका छन् ।

लोकतन्त्र १५ वर्षमै यसरी अलोकप्रिय किन भयो ? मसिर ४ को निर्वाचनअधि मिमांसा हुनुपर्यो । संघीयता सही हो कि गलत ? यसमा पनि विश्लेषण हुनुपर्यो । तर यतिबिधू दुर्गम्भित भइसकदा पनि लोकतन्त्रको रथी, महारथीहरू समीक्षा गर्न तैयार छैन । उनीहरूलाई लागेको छ- उनीहरूले गरेको जेमन्त नै लोकतन्त्र हो ।

लोक हाम्रा प्रशंसक छन् । समयले भनिरहेको छ- हाँक्ने रथीहरू

भ्रष्ट भए, मिजनहीन भए, बेइमान भए, जनताप्रति जवाफदेही भएनन् । योग्यता, पारदर्शिता र जिम्मेवार बन्न नसकेपछि नेताले व्यवस्थालाई कसरी अलोकप्रिय बनाउने रहेछ, पर्दा खुलिसकेको छ । अब पनि सबै नहुने हो भने आर्को जनसुनामीलाई रोकन सकिने छैन । तर सुनामी त्याउने जनता नो नट ऐगेन भनिएका नेताहरूकै पछि पछि दगुरेको पो देखिन्छ । मनभरि आओश बोकेर, नेताको जयजयकार गीत पो गाइरहेछन् ।

देश गरीब छ, गरीब देशका नेताहरू सर्वहाराको, सिमान्तकृत बर्थको, निस्हायको परमेश्वरका रूपमा उदाएका थिए, १५ वर्षमा तिनको प्रवृत्तिमा असुरमन बढेर जाँदो छ । किनकि यिनै बर्गका हक अधिकार पनि आफैले सोहोर्न थालेका छन् । गरीब देश र गरीव जनताको चरम शोषण गरेर जति पनि नेता, तिनका परिवार र तिनका वरिपरिका

छैनन् । मानी, उनीहरू त्यस्तै भूकम्पको प्रतिक्षा गरिरहेका छन् ।

हाम्रा सामुद्र उभिएको यक्ष प्रसन हो- नेपाल बाँच्ने कसरी, नेपालीत्व बचाउने कसरी ? प्रत्येक नेपालीले आज सोच्नेपनि विषय यही हो । वीरले देश बनाए, बचाए, आजको नेतृत्व पुस्ता देश डाढाएर आगो ताढैछ, खारानी बैठेर सम्पन्न हुँदैछ । यो अग्रगमन होइन । यो त परिवर्तित सम्भालाई चुनोति हो । यथार्थमा नेपाल ज्वालामुखीमाथि पुगिसकेको छ ।

हाम्रा नेताहरूले न त १९७५ को सिकिम पढे, न त फिजी । न अफगानिस्थान वा श्रीलंकाबाट शिक्षा लिए । माझा मान भारतबाट फिजी पुगेको भारतीय माझी व्यक्ति १८ वर्षमै फिजीको प्रधामन्त्री कसरी बन्नो, उनको नाम हो महेन्द्र चौधरी । यसि कुरा पानि नेपालका नेताले हेकका राजन सकेन् । यसकारण यो नेतृत्व असफल छ, अज्ञानी छ, अयोग्य छ । यस्तो अज्ञानी,

नेताको चरित्रअनुसारको एउटा

चल्तीको कथा यस्तो छ-

संपले टोकेको मान्धेलाई घाट पुरायासाथ स्यालले देखेक र आएर सुभाव दियो- संपले टोकेको लाश पोल दुँन । गाइनुपर्छ । संपले टोकेको लाश बैरिन पनि सकछ, कुर्नुपर्छ, सँक्फसम्प पञ्चुस है । मलामीलाई यो सुभाव ठिकै लायो ।

स्याल गयो, गिद्ध आयो । त्यो स्याल धुर्न छ, त्यसको कुरा नपत्याउनुस है । सँफ परेपछि लाश तान्ने सुर छ त्यसको । त्यसीले लाशलाई खोलामा बगाइदिनोस् । मरेको मान्धे बैरिने कुरा बेकार हो ।

गिद्ध गयो, भाटीमा लुकेको स्याल फेरि आयो र भन्नो- पानीमा बगोको लाश लुछ्ने दाउ छ है त्यसको, बुफ्नोस् । शब बगाउनु दुन्न, गाइनुपर्छ ।

मलामीहरू द्वारै पर, के गर्ने के नगर्ने ? यस्तै छ नेपालको लोकतन्त्र । न ओल्लो किनार, न पल्लो तीर । जसरी पनि जनताको आँखामा छारो हालो हो, भ्रममा पार्ने हो र जनतालाई जिल्याएर गिद्ध र स्यालले लाश लुछ्ने अधिकल निकाशेकै देश र लोकतन्त्रको आवरणमा देशी विदेशीहरूस्थालू लुट्नुसम्प लुट्ने काम भइरहेको छ । अत्याचार, दूराचार, तकरी, भ्रष्टाचार जे गरे पनि लोकतन्त्रको भण्डा फहराएर भझरहेका छन् । सार्वभौम जनताको कुनै भाउ छैन । नेपालमा परिवर्तन कसरी आयो ?

लोकतन्त्र इमानबाट चल्ने व्यवस्था हो । नीति र नैतिकता, विधि र व्यवस्थापनमा उभिन सक्ति अभिन्न नेतामात्र सतिसाल हुन्छ । जब नेताहरू आफैलाई जवाफदेही बनाउन सक्तैनन्, यी नेता नमएर डाँकु बन्छन, डाँका निष्ठामा सतिसाल भएर उभिन नेतामात्र निष्ठामा उभिन नै बन्न । नेपालको राजनीती अपराधिकरण भयो, निष्ठा कसैमा पनि छैन । निष्ठा नभएको नेता न राजनेता बन्न सक्छ, न सतिसाल भएर उभिनसक्त ? कानुनव्यवस्था लथालिङ्ग भएको र श्रीलंकाको जस्तो अराजकताको निकट पुनोको कारण यही हो ।

मौसमअनुसारको ट्यूनिक लगाउनेहरू

हावाको बहाव हेरेर चल्छन् । स्वार्थमा

द्युबुल्ली मार्नहरू यिनै हुन् । राजनेता निष्ठामा उभिन्छ, निष्ठामा चल्छ, उसका लागि वक्तिगत स्वार्थले महत्व राख्दैन । त्यसपछि

द्युबुल्ली मार्नहरू यिनै हुनुपर्यो । संघीयता सही हो कि गलत ? यसमा पनि विश्लेषण हुनुपर्यो । तर यतिबिधू दुर्गम्भित भइसकदा पनि लोकतन्त्रको रथी, महारथीहरू समीक्षा गर्न तैयार छैन । उनीहरूलाई लागेको छ- उनीहरूले गरेको जेमन्त नै लोकतन्त्र हो ।

साल्ट ट्रेडिङ कंपरिशन लिमिटेड द्वारा प्रविण्ट ग्यांस

तौल पूर्ण, सुरक्षा सम्पूर्ण

- ISI स्टाणडर्डको मित्र बाहिर रवर कोट भै बीचमा स्टिलको जाली भएको ३ तहको होजपाइप
- उच्च गुणस्तरको रेगुलेटर
- पुन: प्रयोग गर्न न सकिने प्लाष्टिक सिल भएको सिलिङ्डर
- कम्प्यूटर प्राविधिकार चल्ने प्लान्ट, तौलमा सोहै आना द्रवक हुनुहोस्

